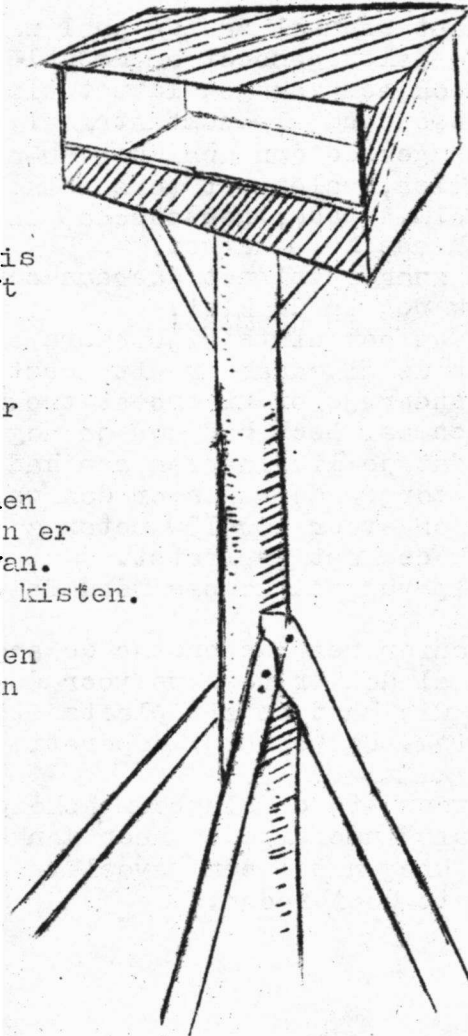

Zaterdag, 15 maart 1969.....

Een gedenkwaardige dag in de V.W.G. geschiedenis, speciaal voor de nestkastencommissie. In de namiddag om 18.00 uur stonden de eerste tien torenvalkenkasten in Zuidelijk Flevoland. Na een lange periode van voorbereidend werk.

Het was allemaal al heel lang geleden begonnen. Op de laatste commissievergadering in 1968 stelden enige leden voor, torenvalkkasten te maken om deze in Zuidelijk Flevoland op te hangen. Immers, dit unieke land in wording is wel rijk aan torenvalken, maar heeft geen nestgelegenheid voor deze roofvogels. Het plan werd aanvankelijk op de lange baan geschoven, totdat de heer Van Dijk ineens met zo'n 35 kisten op de proppen kwam. Eduard Osieck en ondergetekende namen 28 kisten onder hun hoede en maakten er in twee middagen torenvalkekasten van. George Ording zorgde voor de andere kisten. De heer Van Dijk nam contact op met Staatsbosbeheer en vroeg of men palen beschikbaar kon stellen om de kisten op te kunnen hangen. Na enige aarzeling werden die toegezegd. Nu was het zaak de kisten zo snel mogelijk te plaatsen, want het was intussen al maart geworden. Op 15 maart was het zover. Om 8.45 uur vertrokken vijf auto's volgestouwd met valkekasten vanuit Huizen richting Nijkerk. De auto van de heer Van Dijk zakte zowat door de veren, vanwege de zware belasting: palen, kisten, planken, gereedschap, ijzerdraad, zakken turfnoln enz.

Om 9.15 uur stonden we bij Nijkerk voor de slagboom op de dijk. Even later kwam er een ambtenaar van Staatsbosbeheer. Deze man vertelde ons dat de palen helaas nog niet aangekomen waren. Gelukkig maar dat de heer Van Dijk er een aantal had meegenomen. We konden de kisten bij een loods op de dijk uitladen. Daar lag ook wat aangespoeld hout, dat we later op de dag nog zouden gebruiken.

Het weer was intussen nog slechter geworden. Er stond een sterke Z.O. wind, het was zwaar bewolkt en het begon nu nog te regenen ook. Dit zou zo de hele dag blijven. Nadat de moeilijkheden omtrent de afsluiting van de slagboom opgelost waren, vertrokken drie auto's weer richting 't Gooi en één auto richting Lelystad. Daar stonden we dan, de heer Van Dijk, Eduard Osieck en schrijvers dezos, op de dijk, in de regen.... Aan ons de taak om die dag tien kisten te plaatsen. Het zou een zware dag worden.

Op de dijk werd de torenvalkekast eerst aan de paal bevestigd.

Hierbij werden verschillende systemen geprobeerd:

a: d.m.v. een hangslot aan de paal vast spijkeren

b: zonder hangslot, maar met stukjes ijzerdraad eraan vastbinden en

c: de kast als een soort duiventil bovenop de paal zetten.

Het laatste systeem bleek het beste te voldoen, temeer daar de palen niet al te lang waren.

Als de kast eenmaal aan de paal was bevestigd, werden er aan de dijkvoet drie palen gezocht om de hele zaak weer te kunnen schoren.

Er werd ook een zak gevuld met plaggen en turfmolm. Dat werd in de kast gedeponeerd als nestmateriaal.

Was alles gereed dan kwam het zwaarste werk nog: we moesten met ons drieën alles, palen met torenvalkekast, schoorpalen, zak met plaggen en turfmolm, spade, gereedschap en ijzerdraad de polder in sjouwen. Dat bleek een hels karwei.

Met zo'n zware paal met daaraan een kast, op je nek, zakte je gemakkelijk weg in de klei.

Het was dan ook niets bijzonders als de laarzen in de modder bleven steken en de eigenaar er uit moest stappen, of dat je zo vast zat, dat een ander je er uit moest trekken...

Als je eenmaal pech had kon je nog languit vallen.

Ondanks dat je lieslaarzen aan had zat je dan toch nog onder de klei.

Gelukkig zorgde de regen er dan wel voor dat je weer een beetje schoon werd. Na ongeveer 100-150 meter zo gezwoegd te hebben, werd dan eindelijk de kast geplaatst.

Met behulp van een kompas werd de voorkant op het Z.O. gericht.

Op die manier werd de ene na de andere kast de polder in gebracht.

Het werd al donker toen we voor de tiende de polder in zeulden.

Toen ook die kast op z'n plaats stond slaakten we een zucht van verlichting. De (eerste) "operatie torenvalkekasten" was geslaagd!!

Eenmaal weer bij de slagboom gekomen kregen wij geen overwinnaarszoen, zoals indertijd de heer Jonkers na z'n "wandeling" van 120 km. maar wij kregen wel een gevoel van grote voldoening toen we weer richting 't Gooi reden.

J. Harder.